

ganste vist kunde paavises en stor Mængde andre Tab, som ere foranledigede ved Krigen, men som ikke kunne ventes erstattede. Heril henregner jeg navnlig for Kjøbstædernes Bedkommende det overordentlig store Tab, som enhver Næringsbruger led i den lange Tid, i hvilken Byerne vare besatte af Fjenden; om Erstatning for det Slaags Fordringer vil der jo ikke kunne blive Spørgsmaal. Men desforuden er der en heel Deel virkelige Ydelsler, som ere fste, og som der vistnok ikke er Nogen, der nogenstunde har tænkt paa at faae Erstatning for. Der er saaledes blandt de Befordringer, som bleve afgivne, vistnok en stor Mængde, som ikke ere afgivne efter Opfordring af rette Bedkommende og heller ikke paa Grund af nogen Forpligtelse, men ganske frivillig, uden at Yderne havde den mindste Tanke om nogenstunde at faae dem erstattede, og dog vil der ogsaa med Hensyn til disse kunne blive opstillet Fordring paa Erstatning, hvilket forekommer mig urigtigt. Man henviser til Exempler fra hele den øvrige Lovgivning, idet der er blevet givet Erstatning for Frikjørsler, der ere blevene ydede i andre Krige. Jeg maa dog i saa Henseende gøre opmærksom paa, at Forholdene i disse forskellige Krige, som have været førte, have været ganske forskellige; den hele Krigsførelse og Krigens hele Udbredelse har været ganske forskjellig. Det forekommer mig, at naar man seer hen til, hvad de fleste af os have oplevet, kan man ikke drage den mindste Sammenligning mellem, hvad der foregik i Jylland i Krigen i 1864, og hvad der foregik i Krigsaarene 1848—50; vi vide jo dog, hvorledes Byrderne i sidste Krig vare ganske anderledes stærke og langt mere udbredte over hele Landet. Jeg troer, at der i ethvert Fald ikke kan være Tale om at føre Loven igjennem, uden at Byrden — saaledes som jo Regjeringen forlanger — fordeles paa alt Hartkornet, ikke blot paa det kjøreligtige. Og selv om det skeer, tvivler jeg alligevel paa, at selv de Gne, hvor der er præsteret de allerfeste Befordringer til de danske Tropper under Krigen, navnlig den sydlige Deel af Jylland, egentlig ville være tilfredse med, om Hartkornet, som allerede er stærkt bebyrdet, nu for denne Sags Skyld,

som for lang Tid siden er glemt, skulde paalægges et Bidrag af 3 à 4 Mark pr. Td. Jeg tvivler meget paa, at det vil finde Tilslutning i de nævnte Enge; ialtfald vil der, naar de Ydelsler, som der her er Tale om, blive erstattede, ganske vist vækkes stor Misnøie hos Alle dem, der have ydet meget Andet til de danske Tropper i Anledning af Krigen, naar ikke disse Ydelsler ligesaavel som Befordringerne skulde kunne ventes erstattede. Den Lov, som den ærede Taler her ligeoverfor (C. Rasmussen) henledte Opmærksomheden paa, nemlig Loven af 7de September 1853, har ogsaa en mere indskrænket Betegnelse af de Befordringer, for hvilke der skulde gives Erstatning, end nærværende Lovforslag, idet den udtrykkelig siger: „De Befordringer, der ere fste til den danske Krigsmagt efter rette Bedkommendes Opfordring, og som ikke frivillig ere afgivne,“ men til den Kategori „frivillig afgivne“ er jeg overbevist om, at en meget stor Deel af Befordringerne henhører; og jeg troer, at mange Befordringer, som saaledes dengang bleve frivillig afgivne, nu dog vilde blive opstillede i Række blandt dem, for hvilke Godtgjørelse vilde blive forlangt. Jeg troer ikke, at Nogen kan mistænke mig for, at jeg vilde være ligegyldig ved, at Kjøbstædernes Kæmmerkasser faae, hvad der tilkommer dem; men jeg maa dog dertil sige, at, ihvorvel jeg ikke kan negte, at den Kæmmerkasse, som jeg nærmest kjender, ikke har været saa bebyrdet som den, der før blev omtalt, saa er jeg dog fuldstændig overbevist om, at Communerne i det Hele ikke vilde finde sig det Allermindste betyngede ved, om den Fordring, som man for lang Tid siden har slaaet en Streg over, nu ikke skulde blive fyldestgjort. Men i ethvert Fald, det er det Afgjørende for mig, at det er en ganske enkelt Art af Ydelsler, som nu paa denne Maade søges fremdragen til Erstatning, medens der er en stor Deel Ydelsler, som ikke saaledes kunne ventes erstattede, men som de Bedkommende efter min Mening have en ligesaa fuld Fordring paa at faae erstattede som de her omtalte. Hvor ondt det derfor gjør mig, er jeg dog efter en nøie Overvejelse af denne Sag kommen til den Beslutning, at jeg ikke vil stemme for dens videre Fremme.